

Vážení čtenáři,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

Ukázka

Pro tuto knihu jsme vybrali několik typických stran z různých částí knihy, abyste si mohli udělat bližší představu o jejím obsahu.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

Kapitola první

* * *

Michael Thomas

Cerné kousky plastu létaly všemi směry, když Mike mrštil táckem proti zdi své kóje v oddělení prodeje. Byl to další případ, kdy nějaký neživý předmět odnesl nápor Mikova rostoucího vzteku vyvolaného jeho situací. Nad zaprášenými lístky umělohmotné květiny po jeho levici se náhle objevila hlava.

„Je tu všechno v pořádku?“ ptal se John z vedlejší kóje.

Zdi každé kóje byly vysoké jen natolik, aby umožnily osobě za nimi předstírat, že má svou vlastní kancelář. Mike si na stůl umístil několik vysokých předmětů. To mělo zakrýt fakt, že jeho spolupracovníci jsou celou dobu pouze asi metr od něj – všichni společně předstírají, že jsou ve svém prostoru sami a že vedou „soukromé“ rozhovory. Záře bílého fluorescentního světla z úchytů nad kójemi koupala Mika a jeho kolegy ve falešném osvětlení, které lze najít pouze na úřadech a v průmyslovém odvětví. Zdálo se, že ve vizuálním spektru absorbuje veškerou červenou barvu a způsobuje, že je v něm každý člověk bledý, přestože žije v prosluněné Kalifornii. A léta bez přímého slunečního světla způsobila, že Mike vypadal dvojnásob bledý.

„Nic, co by nevyřešila cesta na Bahamy,“ odpověděl Mike, aniž by se podíval směrem k rostlině, skrze kterou vykukovala Johnova hlava. John pokrčil rameny a vrátil se ke svému telefonnímu hovoru.

Už když ta slova vycházela z jeho úst, Mike věděl, že při svém platu Bahamy nikdy neuvidí, dokud bude pracovat v „uhelném dole“, jak zaměstnanci nazývali podnik, pro který pracovali. Začal zvedat kousky plastového tácku, který právě rozbil, a povzdychl si – u toho se později přistihl ještě mnohokrát. Kvůli čemu tu vlastně je? Proč nemá energii nebo důvod zlepšit svůj život? Zíral před sebe, až jeho pohled připomínal pohled vypchaného medvěda, kterého si před časem koupil. Bylo na něm napsáno „Obejmi mě“. Vedle něj byla jeho oblíbená kresba z kolekce Far Side s nápisem: „Modrý ptáček štěstí v Nedově životě chybí už dlouho, místo něj ho navštěvuje kuře deprese.“

Nezáleželo na tom, kolik usmívajících se tváří či kresbiček si připíchl na zdi kóje. Pořád se cítil zaseklý. Byl připevněn k existenci, která se podobala fungování kancelářské kopírky – každý jeho den byl stále dokola duplikován bez jakéhokoli smyslu. Jeho frustrace a bezmoc v něm vyvolávaly vztek a depresi a to se začínalo projevovat. Už se o tom zmínil dokonce i jeho nadřízený.

Michaelu Thomasovi bylo mezi 30 a 40 lety. Stejně jako mnoho ostatních v jeho kanceláři byl v „módu přežití“. Byla to jediná práce, kterou našel a ve které se nemusel moc starat o to, co dělá. Jednoduše si odpracoval svých osm hodin denně, pak šel domů, vyspal se, o víkendu se snažil platit své účty a v pondělí se opět vrátil do práce. Mike si uvědomil, že jen čtyři z celkových třiceti zaměstnanců oné kanceláře v Los Angeles zná jménem. Prostě ho to nezajímalo a to už tam pracoval víc než rok – od té doby, co jeho životem navždy otřásl emoční šok. Své vzpomínky nikdy s nikým nesdílel, ale jeho hlavou se řítily téměř každou noc.

Mike žil sám, jen se svou jedinou rybičkou. Kdysi chtěl i kočku, ale domácí by mu ji nepovolil. Věděl, že tak trochu hraje roli oběti, ale sebeúctu měl trvale velmi malou, a tak si i nadále sypal sůl do rány, která tvořila náplň jeho života – záměrně ji udržoval otevřenou, bolestivou a krvácející, aby si to mohl dle libosti připomínat. Neměl pocit, že by šlo dělat cokoli jiného a nebyl si jistý, jestli měl energii tohle všechno změnit, i kdyby chtěl. Svou rybku pojmenoval „Kočka“ – jen tak z legrace. A hovořil s ní pokaždé, když přišel domů nebo když odcházel do práce.

„Udržuj si víru, Kočko,“ říkal Mike své přítelkyni s ploutvemi, když odcházel. Ovšemže mu na to ryba nikdy nic neřekla.

Víc než metr osmdesát vysoký Mike vypadal nedobytně, dokud se neusmál. Jeho rošťácký úsměv v sobě nesl šarm, při kterém na první pohled roztál kdokoli, kdo pohlédl na jeho velkou postavu. Nebyla náhoda, že pracoval po telefonu, kde ho zákazníci nemohli vidět. Byla to jeho záměrná snaha popřít svůj nejlepší atribut – téměř jako dobrovolné vězení umožňující mu setrvávat v melodramatu jeho současné situace. Vynikal v jednání s lidmi, ale mimo práci tuto dovednost používal jen zřídkakdy. Mike si neudržoval přátele a opačné pohlaví pro něj v jeho současném nastavení mysli neexistovalo – i když o něj ženy měly zájem.

„Miku,“ říkali mu kolegové, „kdy jsi byl naposledy šťastný? Potřebuješ si vyrazit ven a najít si dobrou ženu – potřebuješ utéct svému myšlení!“

Pak šel na návštěvu k jejich rodině, psům a milujícím dětem – a někdy také rybičkám. Ale Mike si nedokázal představit, jak by se mohl po ztrátě životní lásky začít znovu stavět na nohy. Nestálo to za to, rozhodl se. *Svou partnerku jsem našel brzy*, říkal si. *Až na to, že ona to nevěděla*. Byl hodně zamilovaný, s veškerými těmi očekáváními, která s tím byla spojená. Ona, na druhé straně, se jen bavila. Když to Mikovi konečně došlo, bylo to, jako by se celá jeho budoucnost scvrkla a zmizela. Miloval ji s takovou vášní,

že věřil, že něco takového mohl pocítit pouze jednou v životě. Celou svou vášeň věnoval jí, ale ona ji odhodila.

Rodiče ho vychovali na farmě v malém městě v Blue Earth v Minnesotě. Mike odešel ze situace, kterou vnímal jako bezvýchodnou – odešel od pěstování obilí, které buď koupila nějaká cizí země, nebo bylo kvůli nadbytku skladováno na neurčito ve velkých silech. Velmi brzy zjistil, že farmaření není pro něj. Nepřipadalo mu, že by bylo v jeho vlastní zemi ceněno. K čemu to bylo dobré? Krom toho nemohl vystát pach toho všeho a chtěl pracovat s lidmi, ne se zvířaty a traktory. Na škole si vedl dobře a byl za hvězdu v čemkoli, co vyžadovalo interakci s ostatními. Skončit u prodeje bylo pro Mika přirozené a on neměl naprosto žádný problém najít dobrou práci. Prodával mnoho výrobků a služeb, které mohl nabízet s upřímností. Lidé byli nadšení, když si mohli koupit něco od Michaela Thomase.

Když se ohlédl zpět na to, co mu dali nyní již zesnulí rodiče, uvědomil si, že jedna věc v něm „uvízla“ – jeho víra v Boha. Právě teď pro něj představovala mnoho dobrého, pomyslel si často s hořkostí. Mike byl jedináček a jeho rodiče – jeho milovaná máma a táta – zemřeli při autonehodě těsně před jeho 21. narozeninami. Stále pro ně obrovsky truchlil a vždy měl kolem sebe jejich fotky, aby mu připomínaly jejich životy – a smrt. Během toho všeho – dokonce i teď – Mike chodil do kostela, kde přinejmenším prováděl náznak uctívání. Když se ho kněz zeptal na jeho duchovní zdraví, Mike otevřeně přiznával svou víru i víru ve svou duchovní přirozenost. Byl si jistý, že je Bůh spravedlivý a milující, jen prostě nebyl v tuto chvíli na jeho straně – nebo přinejmenším během posledních let od té události. Mike se často modlil za lepší situaci, ale měl jen málo optimismu, že by se mohly věci skutečně změnit.

Se zdravým vzezřením svého otce Mike nebyl skutečně hezký, ale atraktivní drsným způsobem. Ženy ho považovaly za neodolatelného. Jeho

zářivý úsměv, blonděaté vlasy, vysoká postava, hranatá čelist a hluboké modré oči byly okouzující. Ti, kteří měli dobrou intuici, také věděli, že Mike je mužem integrity a téměř okamžitě mu důvěřovali. Měl mnoho příležitostí, aby zneužil situaci – v obchodě i romantice – ale nikdy to neudělal. Mike byl plodem farmářského vědomí – jediný hodnotný atribut, který ho následoval z chladné země, kde byl vychován.

Nemohl lhát. Intuitivně poznal, když ostatní potřebovali pomoc. Otevíral dveře lidem přicházejícím a odcházejícím ze supermarketu, respektoval staré lidi a hovořil s nimi a vždy dával zruinovaným mužům a ženám na ulici pár dolarů, o které ho žádali, i když tušil, že je utratí za alkohol. Cítil, že by všichni měli spolupracovat na tom, aby se poměry zlepšily, a nikdy nechápal, proč spolu lidé v tomto městě nemluví nebo proč se jen zřídka setkávají se svými vlastními sousedy. Možná to bylo proto, že počasí zde bylo tak krásné, že lidé nikdy nepotřebovali pomoc. *Jaká ironie*, myslel si.

Mikovým jediným ženským vzorem byla jeho matka. Proto se všemi ženami jednal s tím druhem respektu, jaký cítil k té nádherné citlivé ženě, kterou tolik postrádal. Součástí jeho trápení nyní byla zdánlivá zrada v jeho jediném „skutečném“ vztahu, který kdy měl. Mikova zkušenost byla vlastně jen výsledkem kulturního střetu; nedostal od té ženy to, co očekával, a naopak. Kalifornská dívka, která zlomila jeho srdce, pouze následovala to, o čem věřila, že je to její kulturní pravda o lásce, ale Mike to tak neviděl. Byl vychovaný jinak a neměl toleranci k jiným názorům na lásku.

* * *

A TAK TO JE, že náš příběh nyní skutečně začíná. Zde je Michael Thomas na nejhlubším dně, vrací se domů v pátek večer, připravený pozdravit svůj studiový dvoupokojový byt s koupelnou. Zastavil se v obchodě,

aby si nakoupil skrovné potraviny, které potřeboval, aby mohl existovat příštích několik dní. Už před dlouhou dobou zjistil, že s penězi může vystačit dlouho, když bude nakupovat běžné značky a používat moudře slevové kupóny. Ale jeho skutečný klíč k šetrnosti? Nejíst moc!

Mike nakupoval balené potraviny, které nemusel vařit. Pak nemusel používat ani troubu a platit za elektřinu. Tím pádem se pak necítil plný, ale spíše hladový, a nikdy si nekupoval dezert, na který by se mohl těšit – zdálo se, že to dobře zapadá do jeho dobrovolné role oběti. Také zjistil, že když sní všechno nad dřezem přímo z krabičky, pak nemusí ani mýt nádobí! Mytí nádobí nenáviděl a často se chlubil Johnovi, svému kolegovi a jedinému příteli, jak ten problém vyřešil. Protože John znal Mikovy zvyky, v žertu to komentoval tak, že Mike si cestu vždycky najde – že by dokonce mohl být i bez svého bytu – kdyby žil v blízkém útulku pro bezdomovce. Když to John říkal, smál se a poplácával Mika po zádech, nicméně Mike o tom skutečně uvažoval.

Když se Mike dostal z obchodu domů, byla už tma. Většinu dne se těžká mlha pokoušela změnit na déšť a v umělých žlutých paprscích pouličních světel ponechávala vše lesklé a kluzké. Mike byl šťastný, že žije v Jižní Kalifornii, a často vzpomínal na kruté zimy v Minnesotě, kde vyrůstal.

Celé své mládí toužil po čemkoli z Kalifornie. Přisahal si, že unikne utrpení počasí, které všichni ostatní brali za pevně dané. *Proč by si kdokoli vybral, že bude žít někde, kde může bez pořádného oblečení zemřít během deseti minut?* ptával se své matky. Ona se na něj podívala, usmála se a pak řekla: „*Rodiny zůstávají tam, kde mají kořeny, víš? Krom toho je tu bezpečno.*“ To bylo její obvyklé kázání o tom, jak je Los Angeles nebezpečné a Minnesota krásná. To by dávalo smysl, pokud byste k tomu nepřipočetli smrt umrznutím! Mike ji nedokázal přesvědčit, že nebezpečí zemětřesení

je jako loterie. Během vašeho života k němu může dojít – ale také nemusí. Nicméně vyčerpávající Minnesotské zimy byly každoroční normou – cyklicky se objevovaly a člověk s nimi mohl najisto počítat!

Netřeba říkat, že Mike ze svého venkovského domova odešel, jakmile skončil střední školu, a na univerzitu šel do Kalifornie. Používal své obchodní dovednosti, aby si vše sám financoval. Teď si přál, aby byl tenkrát nějakou dobu zůstal doma – aby mohl být se svou matkou a otcem těch pár let před nehodou. Ve snaze uniknout chladu přišel o drahocenný čas se svými rodiči, nebo si to alespoň myslel. Při zpětném ohlédnutí se cítil sobecky.

Mike se v nejasném světle šoural po schodech ke svému bytu v přízemí a hrál si s klíči na řetězu. Vyrovnal si v náručí tašku z obchodu a zasunul klíč do zámku. Klíč se otočil normálně, ale tu páteční noc mělo všechno „normální“ pro Michaela Thomase skončit. Na druhé straně dveří byl dar – potenciální součást Mikova osudu – něco, co mohlo navždy změnit jeho život.

Kvůli prohnutému dveřnímu rámu se Mike naučil použít při otvírání bytu váhu svého těla. Výsledek byl, že se dveře vždy prudce rozlétly. Zdokonalil metodu balancování s taškou jídla na boku, zasunutí klíče do zámku, otočení a zatlačení svou nohou a to vše naráz. Tento manévr vyžadoval neohrabaný pohyb boku, a i když se mu to povedlo, jeho přítel John říkal, že vypadá fakt legračně!

Zatvrzelé dveře se po úderu Mikova boku rozlétly a překvapily zloděje, který byl v potměšlém pokoji zrovna plně zaměstnaný. Nezvaný návštěvník, o hlavu menší než Mike, s mrštností vyděšené kočky a lety zkušeností s nečekanými setkáními, náhle skočil vpřed, popadl Mikovu paži a prudce ho vtáhl do místnosti. Protože byl Mike při otevírání zadrhnutých dveří pořád ještě ve své „legrační“ pozici, a už tak byl v pohybu vpřed,

ztratil rovnováhu. Zloděj ho svým chvatem snadno srazil a přitlačil k zemi, zatímco vymrštěné jídlo narazilo do zdi dostatečně silně, aby to porušilo uzávěr na krabičkách. Mike byl v šoku a vypnuly se mu všechny tělesné alarmy. Těsně před tím, než dopadl na zem, uslyšel za sebou bouchnutí dveří – ale zloděj byl stále uvnitř! Mike postřehl záblesk rozbitého skla, ke kterému se po hlavě blížil – zbylo tam z rozbitého okna, kterým se menší muž dostal dovnitř.

Toto jsou často chvíle, o kterých lidé dodatečně říkají, že se věci v jejich mysli zpomalily. U Michaela Thomase tomu tak nebylo. Vteřiny splynuly v jedinou šmouhu a vytvořily ohromující paniku! Ten muž, který se vloupal do bytu, byl rozhodnutý odnést si televizi a stereo a nestaral se o to, co se stane s jeho obětí. Mike sotva dopadl na podlahu a ten muž už byl na něm – svýma zpotenýma rukama popadl Mikův krk. Mužovy oči byly široce otevřené a jen několik palců od jeho vlastních. Mike cítil horký a odporný dech na své tváři a váhu mužova zadku na svém břiše. Instinktivně zareagoval jako kdokoli, kdo má umřít, a provedl pohyb jako v „béčkovém“ filmu. Navzdory své dezorientaci s veškerou svou silou rychle trhnul hlavou vpřed a narazil do zlodějovy hlavy. Fungovalo to. Útočník překvapený silou pohybu uvolnil svůj stisk na dost dlouho, aby se Mike rychle odkulil stranou a pokusil se postavit. Nicméně než se mohl narovnat, zloděj opět zaútočil. Tentokrát prudkým úderem do Mikovy bránice. Mika ta rána nadzvedla a opět spadl – přitom prudce narazil na něco velkého, o čem si mlhavě uvědomoval, že je to jeho akvárium. S pekelným hlukem se skříňka, akvárium a osamocená rybka připojily k jídlu u protější zdi.

Mika všechno bolelo a nemohl popadnout dech. Těžce lapal po dechu, jeho plíce byly jako v ohni vlivem nedostatku vzduchu a jeho široce rozvřené oči sledovaly přibližující se botu, která se zdála velká jako Montana.

Stalo se to příliš rychle! Bota našla svůj cíl. Mike ucítil a uslyšel, jak mu za krkem hrozivým způsobem křuplo několik kůstek. Vyjekl hrůzou a věděl, že jeho dýchací cesty jsou v háji – dost možná i jeho páteř. Celé jeho tělo reagovalo na praskání jeho zmrzačeného krku. Jeho vědomím se řítil šok, jak se začínala bortit realita té situace. Bylo to tu – smrt byla blízko! Pokusil se vykřiknout, ale jeho hlasivky nefungovaly. Mike už neměl žádný vzduch a rychle se začalo stmívat. Všude bylo ticho. Zloděj spěchal, aby dokončil svou noční práci, a už se nezajímal o ztichlého muže na podlaze. V té chvíli ho opět překvapil hluk u poničených dveří bytu.

„Co se to tu děje? Je všechno v pořádku?!“ soused zběsile bušil pěstí na neústupné dřevo dveří.

Zloděj zaklel a neochotně zamířil k rozbitému oknu. Vylomil několik zbývajících úlomků skla, aby si uvolnil cestu, a snadno proklouzl ven.

Mikův soused, který se s Mikem ve skutečnosti nikdy nesešel, uslyšel zvuk rozbíjeného skla a rozhodl se zkusit kliku. Zjistil, že dveře nejsou zamčené. Vstoupil a objevil zničený byt a muže prchajícího rozbitým oknem. Tiše vstoupil, vyhnul se televizi a stereu podivně umístěným uprostřed místnosti, sáhl po vypínači a holá žárovka u stropu se rozsvítila.

„Ach, můj Bože!“ uslyšel Michael šokovaný hlas.

Ve zlomku vteřiny už byl muž u telefonu a volal pro pomoc. Vážně zraněný Michael Thomas ležel v bezvědomí na podlaze. Místnost byla nyní tichá – jediným zvukem bylo pleskání rybičky na podlaze kousek od Michaelovy hlavy. „Kočka“ se svíjela mezi hlávkovým salátem a vylitými předvařenými nudlemi – nechutný mix začal rudnout v pomalu se zvětšující kaluži Mikovy krve.

* * *

Vážení čtenáři,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

Ukázka

Pro tuto knihu jsme vybrali několik typických stran z různých částí knihy, abyste si mohli udělat bližší představu o jejím obsahu.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz

Kapitola druhá

* * *

Vize

Mike se probudil v neznámém prostředí. Pak si náhle, v záblesku vracejícího se vědomí, na vše vzpomněl. Očima zapátral kolem a zjistil, že není ve svém bytě – ani v místní nemocnici. Všude bylo ticho. Vlastně bylo to ticho na tolik zdrcující, že ho to znervózňovalo. Neslyšel žádný jiný zvuk než své vlastní dýchání! Žádná projíždějící auta, žádné hučení vzduchotechniky – naprosto nic! Mike se zvládl mírně posadit.

Pohlédl dolů sám na sebe, jak leží na divně vypadající bílé posteli podobné dětské postýlce. Nebyly tu žádné přikrývky, ale měl na sobě totéž, co měl během útoku. Zvedl ruku a dotkl se svého krku. Jeho poslední vědomá myšlenka byla, že byl rozdrčen, ale k jeho úlevě nenahmatal žádnou známku zranění. Vlastě se cítil dobře! Jemně si poklepal na několik míst po těle. Kupodivu neměl vůbec žádné zranění ani ho nic nebolelo. Ale to ticho! Šílel z toho, že tu nejsou žádné podněty pro jeho uši. I světlo bylo divné. Zdálo se, že vychází odkud a zároveň odevšad. Bylo zářivě bílé – tak bílé, bez náznaku jakékoli další barvy, že to zraňovalo jeho oči. Rozhodl se blíže prozkoumat své okolí.

Bylo to strašidelné. Nebyl v místnosti – a nebyl ani venku! Byl tu jen on, postel a bílá podlaha, která se táhla, kam až dohlédl. Mike si opět lehl.